

Kdor ne uboga . . .

Slika. — Marija Kmetova.

Ytistem jutru je mrgolelo žarkov vse polno, svetlih in lepih solnčnih žarkov.

Pa — ni bilo še poldne — ko so se začeli zbirati oblaki, veliki in cunjasti.

Soparno je bilo — in zrak je bil topel in suh;

Peterlinova mati so dejali: „Dež bo; morda še nevihta. Nikari naj ne hodi sedaj nihče vun; lahko ga zaloti nevihta.“

Pa Peterlinovi Anki je bilo vse laže storiti kakor slušati. Videla je oblake, slišala materine besede — pa nič ji ni bilo, da bi slušala mater. Šla je po polju, na travnik, in podila metulje od cvetke do cvetke.

Mati niso bili nič zapazili, da je bila odšla Anka. Medtem so jele padati prve težke kaplje.

Grmelo je — veter je majal drevesa.

Anka pa je še ostala.

„Nič ne bo hudega,“ je dejala — „grem pod drevo in bom čakala, da poneha dež. Mati bi bili res hudi, če bi prišla mokra domov.“

Sede pod bližnje drevo in — čaka.

Pa — oj groza! — Deževalo je boljbolj — vmes pa so švigali bliski — in žareli po temnem nebu.

Drevesa so se šibila pod vetrom, rože se pripogibale. — Anko je jelo biti vendarle strah.

„Kaj hočem, lahko še trešči vame. Domov grem — saj ni tako daleč.“

Rekši poteče izpod drevesa naravnost po bližnji cesti proti domu.

Grmelo je kakor na sodnji dan; veter je tulil. Človek ne bi bil slišal sam svojega glasu.

Anka pa je tekla, kolikor je mogla.

Po cesti pa je pridrčal lahki voz.

Anka, seveda — kako bi ga slišala in videla še manj, ko je tako grmelo, in je zrla le v tla in tekla, tekla — —.

Kar naenkrat — pumf! — Anka se zaleti v voz.

Voznik je ni bil videl, in tako je padla Anka pod konje — in voz je šel čez njo.

Oj groza in strah!

Voznik hitro ustavi. Anka pa se trese strahu. K sreči ji voz ni napravil hujšega, kakor da ji je šlo zadnje kolo čez nogo. A tudi to ni bilo posebno hudo. Anka je vpila in klicala na pomoč.

Voznik jo je hitro dvignil na voz in jo peljal domov. Poznal jo je bil.

Misliti si morete, kako so se bili ustrašili mati, ko Anke ni bilo doma o nevihti. In sedaj šele!

„Anka v vozu! Za božjo voljo! Kaj pa je!?“

Voznik jo je dejal iz voza in povedal ves do-godek materi.

Mati so bili pomirjeni, dejali so Anko v posteljo. Tresla se je Anka še sedaj.

Drugi dan pa so ji dejali mati:

„Anka, Anka — vidiš, kaj bi se ti bilo lahko pripetilo včeraj. Pomni: kdor ne uboga, ga tepe nedloga.“

Ali ni res tepla nadloga Anko?

Le glejte, da še vas ne bo!

Jesenska.

Že odletele drobne ptičke,
so tja čez sinje gore,
tja na zelene južne gričke,
kjer vesna ima dvore.

Meglisce svetega Mihela,
kot pajčolane sive,
jesen otožna je razpela
čez prazne trate, njive . . .

Požeta že je črna ajda,
pospravljeni so plodi,
obrana že je vinska brajda,
že vina polni sodi!

Ratar zahvalo moli vročo
in moli k Bogu vdano,
da je odvrnil strašno točo
in pa morilno slano.

Bogumil Gorenjko.

